

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **Správa železnic, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, zastoupená Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2016 čj. 231/500/16; 6476/ENV/16, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2020, čj. 5 A 78/2016 - 101,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2020, čj. 5 A 78/2016 - 101, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím z 11. 12. 2015, čj. ČÍŽP/10/OOP/SR02/1404020.050/15/RJC, Česká inspekce životního prostředí (dále „ČÍŽP“) uložila žalobkyni pokutu ve výši 1 030 000 Kč podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, za protiprávní jednání, kterého se žalobkyně dopustila tím, že nedodržela podmínky stanovené v rozhodnutí ČÍŽP z 9. 6. 2014, č. j. ČÍŽP/10/OOP/SR01/1404020.018/ 14/RPA, vydaném dle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť pokácela na trati č. 15 Přelouč – Prachovice 19 ks dřevin rostoucích mimo les na pozemku parc. č. X v k. ú. Ch. Dále byla žalobkyně uznána vinnou z protiprávního jednání podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že v období od října 2013 do 9. 6. 2014 pokácela 1 340 ks dřevin rostoucích mimo les a 37 808 m² zapojených porostů bez povolení orgánu ochrany přírody, čímž porušila § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Při využití absorpční zásady ČÍŽP uložila žalobkyni pokutu pouze za nejprůšnější postizitelný správní delikt, což je správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny.

[2] Žalovaný k odvolání žalobkyně v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí ČÍŽP tak, že do textu výroku týkajícího se prvně jmenovaného protiprávního jednání, doplnil

slova „*v období od 10. 6. 2014 do 25. 11. 2014*“ a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze.

[3] Městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí ČIŽP. Nepovažoval za důvodnou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodů věcné nepřislušnosti správních orgánů k projednání věci. V této otázce odkázal na rozsudek NSS z 5. 11. 2015, čj. 7 As 162/2015 - 59, ve kterém NSS dospěl k závěru, že mezi zákonem o ochraně přírody a krajiny a zákonem č. 266/1994 Sb., o drahách, není vztah speciality a k rozhodování o kácení dřevin jsou výlučně příslušné orgány ochrany přírody. Dále upozornil na změnu § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny s účinností od 1. 4. 2017, podle které již není k odstraňování dřevin za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy zapotřebí povolení orgánu ochrany přírody a krajiny, ale postačí oznámení. S ohledem na zásadu retroaktivity ve prospěch žalobkyně je proto namístě zabývat se případnou aplikací této nové právní úpravy.

[4] Vhledem k tomu, že bylo žalobkyni kladeno za vinu pokácení dřevin bez povolení orgánu ochrany přírody, přičemž se od počátku hájila tím, že tak učinila z důvodu zajištění bezpečnosti a fungování drážní dopravy, je pro ni v takovém případě nová úprava příznivější. Trestnost kácení dřevin z důvodů zajištění bezpečnosti a provozuschopnosti železniční dráhy bez povolení zanikla. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalobkyně vůči orgánu ochrany přírody neučinila žádný úkon, a dle nové právní úpravy by mohla být potrestána za nesplnění oznamovací povinnosti dle § 88 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny. Jestliže zákonodárce v nové právní úpravě explicitně zohlednil zájem na zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy, je zřejmé, že porušení oznamovací povinnosti ve vztahu k realizaci tohoto zájmu nebude stejně společensky nebezpečné protiprávní jednání jako jednání přímo ohrožující zájem na ochraně přírody a krajiny a současně nesměřující k ochraně jiného zákonem chráněného zájmu (kácení bez povolení podle tehdejší právní úpravy). Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž má žalovaný přihlédnout k uvedené změně právní úpravy a zabývat se tím, zda žalobkyně k provedení kácení potřebovala povolení orgánu ochrany přírody, popřípadě, zda jej provedla za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze, a byly tak naplněny podmínky pro to, aby kácení orgánu ochrany přírody pouze oznámila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností.

[6] Předně namítl, že městský soud nesprávně posoudil otázku užití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele. Stěžovatel obecně souhlasil s tím, že kácení dřevin bez povolení již není přestupkem, nicméně kácení dřevin bez jakékoliv interakce s orgánem ochrany přírody je i podle stávající právní úpravy nadále jednáním nežádoucím i protiprávním a lze za ně uložit sankci. Pokud by totiž kácení proběhlo za stejných skutkových okolností podle nové právní úpravy, byla by žalobkyně odpovědná za přestupek podle § 88 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny (porušení stanovené ohlašovací povinnosti), za který lze uložit pokutu ve stejném rozsahu, jako za kácení dřevin bez povolení dle dřívější úpravy. Za daného skutkového stavu není tedy změna právní úpravy pro pachatele příznivější. Podle aktuální právní úpravy platí povinnost oznámit záměr dřeviny kácet. Podání oznámení má pro ochranu dřevin stejný význam, jako žádost o povolení, jelikož orgán ochrany přírody na základě oznámení posoudí plánované kácení a pokud by odporovalo požadavkům na ochranu dřevin, může je na základě závazného stanoviska drážního správního úřadu pozastavit, omezit, či zakázat. Drážní úřad ve svém závazném stanovisku musí zhodnotit, zda nepokácení dřevin opravdu představuje reálně hrozící nebezpečí. Nelze tak dospět k závěru, že by ochrana dřevin byla

pokračování

aktuální právní úpravou zcela vyprázdněna. Pozdější právní úprava je sice odlišná, ale má obdobné nároky a dopady na žadatele (oznamovatele).

[7] Dále nesouhlasil s městským soudem, že by nesplnění oznamovací povinnosti při kácení dřevin bylo společensky méně škodlivé než realizace kácení bez povolení. Podle názoru stěžovatele nelze zpětně srovnávat společenskou škodlivost dotčených přestupků. V době spáchání přestupku neexistovala oznamovací povinnost, nelze tedy hodnotit, ani spekulovat, jak závažné a společensky nebezpečné by bylo nenaplnění povinnosti, kterou žalobkyně vůbec neměla. Požadavek, aby žalovaný provedl v dalším řízení hodnocení, zda žalobkyně provedla kácení z důvodů zajištění provozuschopnosti dráhy a byly tak naplněny podmínky, aby kácení pouze oznámila, nebo zda se jednalo o kácení, ke kterému bylo nutné povolení (podle nové právní úpravy), tak nemá pro daný případ význam.

[8] I pokud by soud dospěl k závěru, že společenskou škodlivost přestupků lze srovnávat, stěžovatel upozorňuje, že oba přestupky mají stejnou typovou závažnost, tj. stejnou horní hranici pro uložení pokuty. Pouhé překvalifikování protiprávního jednání žalobkyně na jiný přestupek stejné typové závažnosti by nemělo být považováno za skutečnost příznivější pro žalobkyni.

[9] Stěžovatel proto navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Na závěr stěžovatel rovněž navrhl, aby byla věc rozhodujícím senátem postoupena do rozšířeného senátu v souladu s § 17 s. ř. s. pro opětovné posouzení otázky použití principu retroaktivity v soudním řízení správním. Usnesení rozšířeného senátu z 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, totiž nepředstavuje neměnný názor a i vzhledem k tomu, že k tomuto rozhodnutí bylo uplatněno více velmi kvalitních odlišných stanovisek, by bylo vhodné jej revidovat. Stěžovatel zastává názor, že správní soudy by měly vždy v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodovat dle skutkového i právního stavu ke dni spáchání přestupku, resp. ke dni vydání správního rozhodnutí druhého stupně. Důvodem pro opětovné posouzení by podle něho mohl být i rozpor s trestní judikaturou k obdobné problematice v oblasti soudního trestání.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že protiprávnost kácení dřevin bez povolení zanikla v důsledku změny právní úpravy. V novém řízení by se tak měla řešit jeho odpovědnost za kácení dřevin bez oznámení. V takovém případě je však nutné zohlednit nižší společenskou škodlivost daného přestupku a žalovaný by měl uplatnit tzv. materiální korektiv při posouzení společenské škodlivosti správního deliktu. Tedy posoudit míru a intenzitu, v jaké příslušné jednání zasahuje do zákonem chráněných společenských zájmů a hodnot. K tomu odkázala na judikaturu NSS.

[12] Upozornila na novelu zákona o drahách provedenou zákonem č. 367/2019 Sb. účinným od 15. 1. 2020. Tato novela definuje stromoví a jiné porosty, které při pádu mohou zasáhnout do průjezdného průřezu dráhy jako stromoví ohrožující bezpečnost nebo plynulost drážní dopravy nebo provozuschopnost dráhy. Žalobkyně provedla kácení dřevin právě za účelem zajištění provozuschopnosti železnice. Zákon o drahách tak po novele jasně definuje zdroj ohrožení bezpečnosti a plynulosti a po žalobkyni nelze požadovat, aby aplikovala při vyhledávání zdrojů nebezpečí pro drážní dopravu a jejich odstraňování nižší než zákonná kritéria dle § 10 dotčeného zákona. Podle současné právní úpravy není kácení dřevin přestupkem a žalobkyně plnila pouze svoji prevenční povinnost dle zákona o drahách, neboť odstraňovala zdroj nebezpečí. V dalším řízení bude třeba získat závazné stanovisko drážního úřadu, zda by následkem oznámení mohlo dojít k zákazu kácení ze strany orgánu ochrany přírody. Žalobkyně má za to, že v řízení vyjde najevo, že ani závazné stanovisko by neumožnilo

pozastavit, omezit a zakázat oznámené odstraňování dřevin a společenská nebezpečnost odstranění dřevin by tak byla velmi nízká a neodůvodňovala by uložení maximální pokuty za neoznámení kácení.

[13] Žalobkyně proto navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Posouzení věci

[14] Podstatou kasační stížnosti je námitka nesprávného posouzení příznivosti nové právní úpravy. Městský soud konstatoval, že nová právní úprava je pro žalobkyni příznivější za podmínky, že žalobkyně pokácela dřeviny za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy. Z toho důvodu uložil stěžovateli, aby se v dalším řízení touto otázkou zabýval. Městský soud tedy dospěl k závěru, že nová právní úprava je pro žalobkyni příznivější z procesního hlediska, neboť jí dává „naději na příznivější výsledek“, avšak to, zda je pro žalobkyni příznivější i v hmotněprávním smyslu, se může podle městského soudu vyjevit až za podmínky, že další dokazování před správním orgánem prokáže určité dosud nezjištěvané skutkové okolnosti. Takový závěr je nesprávný.

[15] Městský soud se v důsledku změny § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny účinné po právní moci rozhodnutí stěžovatele v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu čj. 5 As 104/2013 - 46 správně zabýval tím, zda je nová právní úprava účinná v době rozhodování správního soudu pro žalobkyni příznivější a zda se ve věci uplatní zásada retroaktivity ve prospěch žalobkyně na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva a svobod. Správně rovněž odkázal na rozsudek ze dne 27. 6. 2018, čj. 4 As 114/2019 - 49, podle kterého je nutné příznivost nové právní úpravy posuzovat „komplexně, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoliv hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti.“ Příznivost nové právní úpravy však sám posoudil jen teoreticky a bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem věci.

[16] Otázkou, zda se mají krajské soudy zabývat příznivostí právní úpravy při užití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele v toliko abstraktní rovině, nebo zda mají sami posoudit novou právní úpravu s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti, se NSS již opakovaně zabýval. V rozsudku z 8. 2. 2021, čj. 5 As 102/2018 - 35, NSS dospěl k závěru, že dojde-li v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věci správního deliktu (přestupku) k takové změně právní úpravy, o níž se krajský soud domnívá, že by mohla u žalobce jakožto pachatele daného deliktu vést k příznivějšímu výsledku, je povinen postavit najisto, zda je nová právní úprava, účinná v době jeho rozhodování, jako celek z hlediska trestnosti daného činu nebo z hlediska ukládaného trestu pro žalobce skutečně příznivější než právní úprava účinná v době spáchání deliktu. Je-li to nezbytné, je krajský soud za účelem posouzení této otázky povinen i doplnit dokazování. Ke stejnému závěru dospěl NSS i v rozsudku z 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019 - 40, č. 4162/2021 Sb. NSS, bodu 24, podle kterého „[o]rgán, který posuzuje, zda se použije zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (...), musí podřadit konkrétní čin konkrétního pachatele pod všechna relevantní ustanovení upravující přestupek, celkový výsledek posoudit a podle toho rozhodnout, zda je pozdější právní úprava pro pachatele výhodnější. Pokud se nová právní úprava stane účinnou až poté, co rozhodnutí správního orgánu nabude právní moci, musí v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí tuto úvahu v plném rozsahu učinit krajský soud, i pokud bude muset posoudit určitý aspekt, který dřívější právní úprava nestanovila.“

[17] Z citované judikatury tedy plyne, že městský soud musí postavit na jisto, zda je použití nové právní úpravy jako celku z hmotněprávního hlediska příznivější pro pachatele. Musí tedy posoudit, zda použití nové právní úpravy jako celku při posuzování jednání pachatele, tj. pokácení stromů bez jakékoliv interakce s orgánem ochrany přírody, skutečně bylo

pokračování

pro žalobkyni příznivější, nikoliv pouze hypoteticky za splnění dalších podmínek. Tedy buďto tak, že skutek žalobkyně by nebyl ve světle nové právní úpravy vůbec trestný (ve smyslu správního trestání), nebo by jí podle této nové právní úpravy měl být uložen mírnější trest (např. nižší pokuta). V důsledku tohoto je pak městský soud oprávněn provést i dodatečné dokazování, které objasní skutek v potřebném rozsahu. Tuto povinnost však městský soud nesplnil.

[18] Stěžovatel zároveň upozornil na to, že ačkoliv již podle nové právní úpravy není vyžadováno povolení ke kácení dřevin, stále je vyžadováno oznámení tohoto záměru orgánu ochrany přírody (§ 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). Nesplnění této povinnosti je i podle nové právní úpravy klasifikováno jako přestupek dle § 88 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny, za který lze uložit pokutu se stejným rozpětím sazby, jako za pokácení dřevin bez příslušného povolení. Městský soud nicméně uzavřel, že bylo-li kácení provedeno za účelem zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy, pak porušení povinnosti oznámit záměr kácet za tímto účelem nemůže mít vliv na závěr o příznivosti nové právní úpravy, protože porušení ohlašovací povinnosti ve vztahu k realizaci tohoto zájmu a s ohledem na změnu právní úpravy (zákonně zohlednění zájmu na bezpečnosti drážní dopravy) nebude stejně společensky nebezpečné jako pokácení dřevin bez povolení.

[19] S takto obecnou úvahou vyslovenou v podstatě na okraj napadeného rozsudku se však NSS neztotožnil. Je pravdou, že u jednotlivých skutků se míra společenské škodlivosti může lišit. To je nutné zohlednit v každém konkrétním případě dle povahy skutku a jeho závažnosti při určení druhu a výměry trestní sankce). Na základě právní úpravy účinné v době rozhodování městského soudu však nelze paušálně konstatovat, že kácení stromů v ochranném pásmu železnice je méně škodlivé, než kácení těchto stromů v minulosti. Předně je nutné vycházet ze smyslu zákonem uložených povinností. Ohlašovací povinnost, stejně jako povinnost požádat o povolení, sleduje zájem na ochraně dřevin a zajišťuje, aby nedocházelo k jejich nedůvodnému kácení. Orgán ochrany přírody pak má v každém případě alespoň možnost důvodnost kácení posoudit a přijmout určitá opatření. Změnou právní úpravy ve vztahu k žalobkyni došlo pouze ke změně v procesní rovině. Namísto žádosti o povolení, o kterém rozhoduje výlučně orgán ochrany přírody, oznámení nevyžaduje výslovné povolení, ale má zajistit interakci s orgánem ochrany přírody, který ve spojení s drážním úřadem může, pokud to uzná za nutné v zájmu ochrany dřevin, stanovit určitá omezení, či kácení zakázat. Typově jsou pak přestupky dle zákona o ochraně přírody a krajiny (v minulém i současném znění) rozděleny do dvou skupin (§ 88 odst. 1 a 2). Pro každou z nich je stanoven jiný rozsah trestní sazby (výše maximální možné pokuty). Za porušení povinnosti kácet na základě povolení, nebo porušení ohlašovací povinnosti lze uložit pokutu ve shodné sazbě, jde tudíž o typově stejně závažné jednání. Pokud má městský soud za to, že v konkrétním případě společenská škodlivost jednání již nedosahuje takové intenzity, pro kterou by mohla být uložena pokuta ve výši, v jaké byla správními orgány uložena, musí tento svůj závěr konkrétně odůvodnit.

[20] Městský soud musí skutek posoudit na základě všech právních ustanovení účinných v době jeho rozhodování dopadajících na jednání žalobkyně (včetně zohlednění žalobkyní namítané novely zákona č. 266/1994 Sb., o drahách) a na základě konkrétních okolností případu toto jednání posoudit, včetně jeho konkrétní společenské škodlivosti. Za situace kdy se právní úprava změnila po právní moci rozhodnutí odvolacího orgánu, vystupuje městský soud ve věci jako soud nalézací (srov. bod 21 rozsudku čj. 8 As 43/2019 - 40) a je povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti a na základě nich učinit závěr o příznivosti úpravy v konkrétní věci. Jak plyne z rozsudku NSS čj. 5 As 102/2018 - 35, bodu 23, „*samotný závěr o tom, že právní úprava účinná v době rozhodování krajského soudu 'by mohla být' pro žalobce výhodnější než právní úprava účinná v době spáchání deliktu (a v době rozhodování správních orgánů) za podmínky, že žalobce odstraní předmětné dřeviny za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy, tedy není*

dostatečnou oporou pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na větu druhou čl. 40 odst. 6 Listiny, resp. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46.“

[21] Při hodnocení celkové příznivosti nové právní úpravy v dané věci je rovněž nutné zohlednit, že žalobkyni byla uložena pokuta na základě absorpční zásady za přestupek podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož právní úprava se nezměnila. V souladu s principem absorpční zásady byla výše této pokuty stanovena s přihlédnutím ke spáchání dalšího přestupku. Za samotný přestupek dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny tedy pokuta uložena nebyla, byl pouze zohledněn jako přitěžující okolnost ve věci.

[22] K argumentaci žalobkyně o nutnosti užití materiálního korektivu NSS uvádí, že takový postup je na místě pouze, pokud se k okolnostem jednání přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby tímto jednáním mohl být porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (jednání žalobkyně by tedy nebylo s ohledem na chybějící společenskou škodlivost vůbec trestným). Obecně je ale nutné vyjít z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (rozsudek NSS z 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45). Je také nutno dodat, že i přes zákonné zohlednění zájmu na bezpečnosti provozu železničních drah, zákon stále zohledňuje i zájem na ochraně dřevin a stanovuje podmínky za jakých má k ochraně jednoho nebo druhého docházet.

[23] NSS neshledal důvod pro předložení věci rozšířenému senátu, jelikož po sjednocení právního názoru usnesením rozšířeného senátu č. j. 5 As 104/2013 - 46 nenalezl rozpory v judikatuře a ani sám neshledal žádné mimořádné okolnosti pro to, aby se na rozšířený senát znovu obrátil. I když NSS souhlasí se stěžovatelem, že rozhodnutí rozšířeného senátu nemůže představovat zcela neměnný názor na rozhodné právní otázky, od roku 2016, kdy bylo uvedené usnesení vydáno, nedošlo k žádné významné změně ve východiscích, na kterých usnesení rozšířeného senátu stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] NSS tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení městský soud posoudí, zda je právní úprava účinná v době jeho rozhodování jako celek pro žalobkyni skutečně příznivější než právní úprava účinná v době spáchání deliktu, a to s ohledem na celkový výsledek daného řízení. Pokud to shledá pro toto posouzení nezbytným, městský soud v potřebném rozsahu doplní dokazování.

[25] V dalším řízení rozhodne městský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. listopadu 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu